

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UP/I 034-03/13-01/005
437-09/64-2015-009

Poslovni broj: UsII-118/13-8

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	06 -07- 2015

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Sanje Štefan članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Udruga „Naš Hajduk“ iz Splita, Zrinsko-Frankopanska 17, [REDACTED] protiv tuženika Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Savska cesta 4, Zagreb, klasa: UP/I 034-03/2013-01/005, urbroj: 580-04/64-2013-002 od 27. veljače 2013., radi pokretanja postupka utvrđivanja sprječavanja, ograničavanja i narušavanja tržišnog natjecanja, u sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2015.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje zaključka Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I 034-03/2013-01/005, urbroj: 580-04/64-2013-002 od 27. veljače 2013.

Obrazloženje

Osporavanim zaključkom tuženika odbačena je inicijativa tužitelja jer nema uvjeta za pokretanje postupka po službenoj dužnosti.

Protiv osporavnog zaključka tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da se poduzetnikom u smislu Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja smatra svaki subjekt koji je uključen u gospodarsku djelatnost – proizvodnju i/ili promet robe, odnosno pružanje usluge, a kako NK Lokomotiva Zagreb i GNK Dinamo obavljaju gospodarsku djelatnost i ostvaruju prihod od prodaje igrača, prodaje ulaznica, prodaje televizijskih prava (prodaja roba i usluga) isti se smatraju poduzetnicima u smislu članka 3. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Smatra da postoje dostatne indicije za pokretanje postupka protiv navedenih poduzetnika zbog mogućeg sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja sklapanjem zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. Zakona. Tuženik nije u okviru svoje nadležnosti iz članka 32. stavka 1. točke a i b) Zakona, proveo prethodno ispitivanje stanja na mjerodavnom tržištu kako bi utvrdio sve činjenične i pravne okolnosti u svrhu utvrđivanja, ima li u konkretnom slučaju uvjeta za pokretanje postupka utvrđivanja sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja sukladno odredbi članka 39. Zakona, a vezano uz primjenu članka 8. Zakona koji utvrđuje zabranjene sporazume. Pod odgovarajućim postupkom smatra

se prikupljanje podataka i obavijeti od pravne ili fizičke osobe, strukovnih ili gospodarskih interesnih udruga itd., dok iz obrazloženja tuženika proizlazi da od nijednog tijela nije tražio podatke, a da je proveo odgovarajući postupak onda bi jasno utvrdio kako je od strane nadležnih tijela već zauzet stav i riješeno pitanje jesu li NK Lokomotiva i GNK Dinamo jedan gospodarski subjekt ili se radi o dva neovisna nogometna kluba.

Tužitelj nadalje navodi da NK Lokomotiva iz Zagreba nastupa u Prvoj Hrvatskoj nogometnoj ligi (Prva HNL-dalje u tekstu) od natjecateljske sezone 2009./2010. pa sve do danas, a u svim tim sezonama je od strane nadležnih tijela dobila licencu za nastup u Prvoj HNL, dakle u istoj razini natjecanja u kojoj nastupa i GNK Dinamo. Hrvatski nogometni savez u svom dopisu od 11. travnja 2013. kojeg je uputio Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa jasno je naveo kako poduzetnici NK Lokomotiva i GNK Dinamo nisu u nikakvom odnosu koji bi upućivao na povredu članka 14. Pravilnika o licenciranju, odnosno da ova dva nogometna kluba nisu jedan gospodarski subjekt.

Tužitelj smatra kako je očito da su Hrvatski nogometni savez i Udruga profesionalnih klubova Prve HNL kao i Komisija za licenciranje Hrvatskog nogometnog saveza svojim odlukama kojima su dopustili natjecanje poduzetnicima NK Lokomotivi i GNK Dinamo u istoj razini natjecanja Prve HNL odlučili kako se ovdje radi o dva neovisna nogometna kluba, odnosno da u konkretnom slučaju poduzetnik NK Lokomotiva nije izravno ili neizravno u vlasništvu ili kontrolirana od strane pravne ili fizičke osobe koja ima odlučujući utjecaj na drugi klub, koji ima pravo sudjelovanja u istoj razini natjecanja kao i tražitelj licence. Tužitelj nadalje smatra, da je tuženik bi dužan na nedvojben način navesti razloge zbog kojih nema uvjeta za pokretanje postupka. Tuženik polazi od pretpostavke da su navedeni klubovi jedan gospodarski subjekt dok tu činjenicu obrazlaže na slijedeći način: cit...navodi inicijative upućuje na to da navedeni klubovi nisu neovisni poduzetnici u smislu članka 8. Zakona, već da je NK Lokomotiva poduzetnik pod kontrolom GNK Dinama u smislu članka 4. Zakona, odnosno da je riječ o jednom gospodarskom subjektu. Ukoliko bi to bilo točno, bilo kakva suradnja navedenih klubova isključivala bi postojanje zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. Zakona, budući da nije riječ o neovisnim poduzetnicima u smislu članka 8. Zakona. Tužitelj smatra da je tuženik trebao nedvojbeno utvrditi zašto se ne radi o dva gospodarska subjekta već o jednom, a ne koristiti formulaciju ako bi to bilo točno Tužitelj nadalje obrazlaže da je odredbom članka 4. Zakona jasno propisano tko se smatra poduzetnikom pod kontrolom drugog poduzetnika pa ako je ispunjen jedan od četiri uvjeta onda se takvi poduzetnici smatraju jednim gospodarskim subjektom. Ako je tuženik smatrao da su navedeni klubovi jedan gospodarski subjekt, onda je morao obrazložiti razloge za takav zaključak, odnosno koji je od četiri uvjeta propisan odredbom članka 4. Zakona u konkretnom slučaju ispunjen i na koji je to način vidljivo. Umjesto toga, osporenim zaključkom tuženik samo izražava sumnju da postoji mogućnost da poduzetnik GNK Dinamo Zagreb ima pod kontrolom drugog poduzetnika NK Lokomotivu. Tužitelj smatra da se inicijativa ne može odbaciti samo na temelju sumnji već je tuženik bio dužan na nedvojben način navesti razloge odbacivanja, a to nije napravio. Osim toga, dopis Hrvatskog nogometnog saveza od 11. travnja 2013. jasno potvrđuje kako nadležna tijela smatraju da navedeni poduzetnici NK Lokomotiva i GNK Dinamo nisu jedan gospodarski subjekt pa su neosnovane i nepravilne sumnje koje u obrazloženju zaključka navodi tuženik, a na temelju kojih sumnji je i odbačena inicijativa. Smatra da osporeni zaključak sadrži nedostatke koji sprječavaju njegovu zakonitost te se prilikom njegovog donošenja tuženik nije pridržavao odredbi članka 37.stavka 7.ZZTN-a, pa tužitelj predlaže ako se ispune svi uvjeti predviđeni Zakonom o upravnim sporovima da Sud i bez održavanja rasprave poništi zaključak i naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi trošak spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je osporavani zaključak donesen na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primijenu materijalnog prava. Smatra neosnovanim navode tužitelja da da nije proveo prethodno ispitivanje stanja na mjerodavnom tržištu, odnosno kako je od drugih tijela trebao zatražiti podatak jesu li NK Dinamo i NK Lokomotiva jedan gospodarski subjekt ili se radi o dva neovisna kluba. Navodi da je po zaprimanju inicijative, u okviru svoje nadležnosti ispitao dostatne indicije u smislu članka 39. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, odnosno upućuje li postupanje iz inicijative na moguću povredu propisa o zaštiti tržišnog natjecanja ili je riječ o postupanjima koja uređuju i sankcioniraju drugi propisi. Ističe da utvrđenje jesu li navedeni klubovi jedan ili je riječ o dva neovisna poduzetnika ne predstavlja prethodno pitanje relevantno za postupanje u ovom predmetu. Kada bi navedeno utvrđenje i predstavljalo prethodno pitanje, smatra da Hrvatski nogometni savez ne bi bio ovlašten za rješavanje istog u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku pa se ni pozivanje tužitelja na očitovanje Hrvatskog nogometnog saveza od 11. travnja 2013., ne može smatrati odlukom nadležnog tijela, odnosno nije tijelo od kojeg bi tražio očitovanje u smislu članka 32. stavka 1. točke a.) i b.) Zakona. Ističe da razmjena igrača između navedenih klubova u Prvoj HNL i Hrvatskom nogometnom kupu ne predstavlja narušavanje tržišnog natjecanja, već je iste potrebno razmatrati u smislu posebnih propisa odnosno kao eventualnu povredu pravila sportskog natjecanja. Naglašava da je takav stav zauzela i Europska komisija u predmetu ENIC/UEFA (COMP/37.806 iz 2002.) navodeći kako pravilo kojim se ograničava pravo da jedna osoba ima kontrolu nad više od jednog kluba u natjecanjima organiziranim od strane UEFA, ne predstavlja narušavanje tržišnog natjecanja jer cilj tog pravila nije narušavanje tržišnog natjecanja nego osiguravanje regularnosti iz sportskog natjecanja. Ističe da je sportska djelatnost primarno uređena Zakonom o sportu („Narodne novine“ 71/06., 124/10., 124/11. i 86/12.) i posebnim propisima, dok se propisi o tržišnom natjecanju iznimno primjenjuju u području sporta i to najprije u području državnih potpora kao propisa o tržišnom natjecanju u širem smislu za čiji je nadzor temeljem odredbe članka 108. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (Službeni list C 115 od 9. svibnja 2008.) nadležna Europska komisija, a potom odredbe Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja kao propisa o tržišnom natjecanju u užem smislu u odnosu na određene gospodarske aktivnosti u sportu kao što su kupovina, prodaja prava prijenosa sportskih događanja i prodaja ulaznica. Smatra da oblici suradnje navedenih klubova koji se navode u inicijativi ne predstavljaju povredu odredbi Zakona, već bi eventualno mogla biti riječ o povredi posebnih propisa odnosno sportskih pravila čija provedba nije u nadležnosti tuženika.

Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju koji je dao očitovanje i zainteresiranoj osobi GNK Dinamo i NK Lokomotivi koji se iako uredno pozvani nisu uključili u spor.

Tužitelj u opsežnom odgovoru pojašnjava kako tuženik nije na jasan način utvrdio jesu li navedeni klubovi jedan ili dva neovisna poduzetnika te da je Hrvatski nogometni savez javnopravno tijelo koje u smislu odredbe članka 55. Zakona o opem upravom postupku može riješiti to prethodno pitanje (navedeno je potvrdio i Ustavni sud Republike Hrvatske kada je postupajući po zahtjevu tužitelja prijedlog za ocjenu ustavnosti i zakonitosti dostavio ovom sudu koji je nadležan od 1. siječnja 2012. za postupanje u tom slučaju). Smatra potpuno pogrešnom interpretaciju tuženika koja je identična onoj Suda prvog stupnja u predmetu Meca-Medina, a koju pogrešnu interpretaciju je Europski sud utvrdio u predmetu Case C-519/04, i u predmetu Case C-250/92. Ukratko Europski sud je izrazio mišljenje da kvalifikacija pravila kao „sportskog pravila“ nije dovoljna da određeno pravilno koje su

usvojili sportaši ili sportska udruženja ukloni iz doseg članka 81. i 82. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (danas članka 101. i 102. Ugovora) koje dijelove tužitelj navodi u odgovoru. Tužitelj se također poziva na odluku Europske komisije u predmetu ENIC/UEFA COMP/37.806 iz 2002. te ističe da je nejasno na temelju čega tuženik zaključuje kako se sportska pravila moraju odvojeno promatrati od primjene pravila tržišnog natjecanja te skreće pažnju na dijelove odluka koje je naveo. Tužitelj smatra da je kod obavljanja gospodarske djelatnosti (posudba i prodaja igrača) jasno da se moraju primijeniti propisi o tržišnom natjecanju. Tužitelje nadalje obrazlaže što se smatra ekonomskom aktivnošću poduzetnika, učinak navedenih klubova na tržišno natjecanje čime želi ukazati ovom Sudu kako posudba igrača nikakako ne može biti samo sportsko pitanje već je riječ o potezu koji sadrži značajan financijski rizik te navodi i neke primjere koji po mišljenju tužitelja upućuju na postojanje dogovora između navedenih klubova. Upućuje ovaj Sud i na činjenicu da nacionalni sudovi moraju interpretirati nacionalno pravo u svijetlu prava Europske unije te smatra da će sve navedeno kao i odgovarajuća praksa Europske komisije i Europskog suda omogućiti ovom Sudu da samostalno riješi ovu stvar i naloži tuženiku donošenje zaključka o pokretanju postupka između navedenih poduzetnika. Tužitelj proširuje tužbeni zahtjev te predlaže da se poništi zaključak i naloži tuženiku da u roku od 30 dana donese zaključak o pokretanju postupka utvrđivanja zabranjenog sporazuma iz članka 8. ZZTN i postupak utvrđivanja zabranjenog sporazuma iz članka 101. UFEU protiv poduzetnika GNK Dinamo i NK Lokomotiva.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Upravni sud u Splitu je na temeljem odredbe članka 50. stavka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 80/13.) tužbu tužitelja dostavio na nadležno postupanje ovom Sudu.

Ovaj Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10.,143/12.,152/14.- dalje ZUS), utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj tuženiku podnio inicijativu za pokretanje postupka po službenoj dužnosti protiv udruga Nogometni klub Lokomotiva Zagreb sa sjedištem u Zagrebu i Građanski nogometni klub Dinamo sa sjedištem u Zagrebu, zbog mogućeg sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja sklapanjem zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Tužitelj u svom zahtjevu tvrdi kako su NK Lokomotiva i GNK Dinamo sklopili zabranjeni sporazum u smislu članka 8. ZZTN-a odnosno kako je u konkretnom slučaju riječ o sporazumu o cijenama igrača koje GNK Dinamo posuđuje i plasira u NK Lokomotivu pod uvjetima koji nisu dostupni drugim sudionicama na mjerodavnom tržištu kao i cijenama igrača koji iz NK Lokomotive prelaze u GNK Dinamo pod uvjetom pod kojim su nedostupni svim drugim poduzetnicima na mjerodavnom tržištu te o podjeli tržišta i zajedničkom planiranju budućih aktivnosti na tržištu. Prema mišljenju tužitelja NK Lokomotiva je zapravo „druga“ momčad GNK Dinamo te je takvom suradnjom u kratkom vremenu izborila pravo nastupa u Prvoj HNL. U sezoni 2006/07 NK Lokomotiva je igrala četvrtu ligu, iduće sezone 2007/08 ostvarila plasman u trećoj HNL, a iduće sezone 2008/09 u drugoj HNL, gdje su već u prvoj sezoni nastupa izborili pravo nastupa u Prvoj HNL te je tako sezonu 2009/2010 NK Lokomotiva igrala u Prvoj HNL. NK Lokomotiva je svakom klubu u Prvoj HNL oduzela bod ili dva osim GNK Dinamo, a budući da nijednom od osam susreta u Prvoj HNL nije pobijedila GNK Dinamo razvidno je postojanje zabranjenog sporazuma u smislu članka 8. Zakona. Tužitelj smatra kako je

stvaranjem od NK Lokomotive svoje druge momčadi koja sudjeluje u istom rangu natjecanja kao GNK Dinamo otklonio rizik konkurencije od strane NK Lokomotive u natjecateljskom smislu. Tužitelj također tvrdi kako je sklapanjem zabranjenog sporazuma GNK Dinamo sebi osigurao mogućnost da igrače koje ima pod ugovorom, a koji trenutno nisu u konkurenciji za prvu momčad GNK Dinamo razvija u nogometnom smislu na način da isti igraju za njegovu drugu momčad NK Lokomotivi. Na taj način je NK Lokomotiva izbjegla bilo kakav poslovni rizik u financijskom smislu jer nema potrebe na tržištu sudjelovati u razmjeni igrača, kupnji i prodaji s obzirom da besplatno dobiva igrače od GNK Dinama i ne snosi nikakve rizike u ispunjavanju njihovih ugovornih obveza. Takvom suradnjom NK Lokomotiva sa GNK Dinamom je sebi osigurala zadržavanje postojećeg stanja na način da ima osiguran opstanak u najvišem rangu natjecanja – Prvoj HNL. Posljedica ovakvog zabranjenog sporazuma je manja dostupnost proizvoda i potencijalno povećanje cijena, odnosno dostupnost i prodaja igrača NK Lokomotive samo jednom poduzetniku – GNK Dinamo.

Tuženik je temeljem dostavljene dokumentacije i utvrđenih činjenica, sukladno ovlastima iz članka 27. i članka 31. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja (Narodne novine, broj: 79/09.-dalje ZZTN) na 131. sjednici, održanoj 27. veljače 2013. razmatrao navedenu inicijativu te je donio odluku da se inicijativa tužitelja odbaci u smislu članka 38. stavka 5. ZZTN-a jer nema uvjeta za pokretanje postupka utvrđivanja narušavanja tržišnog natjecanja sklapanjem zabranjenih sporazuma u smislu članka 39., a vezano za primjenu članka 8. ZZTN-a.

Suprotno utvrđenju tuženika, tužitelj smatra da upravo navodi iz inicijative (sporazum o cijenama igrača i razmjena igrača između GNK Dinamo i NK Lokomotive te sudjelovanje NK Lokomotive u Prvoj HNL i Hrvatskom nogometnom kupu) predstavljaju narušavanje tržišnog natjecanja, odnosno sklapanje zabranjenog sporazuma iz članka 8. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja i time primjenu odredbi ZZTN-a.

Prije svega valja istaknuti da odredba članka 8. ZZTN-a propisuje zabranjene sporazume između poduzetnika, dok je pojam poduzetnika određen člankom 3. ZZTN.

Prema odredbi članka 3. stavka 1. ZZTN-a poduzetnicima, u smislu ovoga Zakona smatraju se trgovačka društva, trgovci pojedinci, obrtnici i druge pravne i fizičke osobe koje obavljajući gospodarsku djelatnost sudjeluju u proizvodnji i/ili prometu robe, odnosno pružanju usluga, državna tijela i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, kada izravno ili neizravno djeluju na tržištu kao i sve druge pravne i fizičke osobe (udruge, sportske organizacije, ustanove, vlasnici autorskih i sličnih prava i ostali) koje djeluju na tržište.

Prema članku 8. stavka 1. Zakona zabranjeni su svi sporazumi između dva ili više neovisnih poduzetnika, odluke udruženja poduzetnika i usklađeno djelovanje, koje kao cilj ili posljedicu imaju narušavanje tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu, a osobito oni kojima se izravno ili neizravno utvrđuju kupovine ili prodajne cijene, odnosno drugi trgovinski uvjeti, ograničava ili nadzire proizvodnja, tržište, tehnološki razvoj ili ulaganje, dijele tržišta ili izvori nabave, primjenjuju nejednake uvjete za istovrsne poslove s različitim poduzetnicima, čime ih se dovodi u nepovoljniji položaj u odnosu na konkurenciju, uvjetuje sklapanje ugovora prihvaćanjem od drugih ugovornih strana dodatnih obveza, koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi s predmetom tih ugovora.

Sporazumima u smislu stavka 2. smatraju se osobito ugovori, pojedine odredbe ugovora, usmeni ili pisani dogovori među poduzetnicima te usklađena praksa koja je posljedica takvih dogovora, odluke poduzetnika ili udruženja poduzetnika, opći uvjeti poslovanja i drugi akti poduzetnika koji jesu ili mogu biti sastavni dio ugovora i slično, neovisno o tome jesu li takvi sporazumi sklopljeni između poduzetnika koji djeluju na istoj

razini proizvodnje, odnosno odnosno distribucije (horizontalni sporazumi) ili između poduzetnika koji ne djeluju na istoj razini proizvodnje, odnosno distribucije (vertikalni sporazumi).

Nije sporno da se prema odredbi članka 3. ZZTN-a i sportski klubovi, odnosno udruge smatraju poduzetnicima, međutim da bi se smatrali poduzetnicima u smislu odredbi ZZTN-a moraju obavljati gospodarsku djelatnost i to u dijelu koji se odnosi isključivo na tu djelatnost, odnosno prodaju roba i usluga. S tim u vezi tuženik osnovano navodi da se pod gospodarskom djelatnošću sportskih usluga i klubova podrazumijeva prodaja ulaznica, televizijskih prava, transfer igrača na tuzemnom i inozemnom tržištu. Međutim, razmatrajući navode iz inicijative tužitelja i ovaj Sud smatra da iz istih ne proizlazi da su GNK Dinamo i NK Lokomotiva dogovarali cijene po kojim će prodavati televizijska prava, cijene ulaznica ili cijene po kojima će prodavati igrače drugim klubovima, u kojem slučaju bi bilo mjesta primjeni odredbi ZZTN-a. Dakle, razmjena igrača između GNK Dinama i NK Lokomotive, sudjelovanje NK Lokomotive u Prvoj HNL i Hrvatskom nogometnom kupu ne predstavlja povredu odredbi ZZTN-a, već eventualno može biti riječi o primjeni propisa o sporu čija primjena nije u nadležnosti tuženika.

Prema ocjeni ovoga Suda tuženik osnovano navodi da je sportska djelatnost primarno uređena Zakonom o sportu i podzakonskim propisima, na koje odredbe se poziva u osporavanom zaključku, dok se propisi o tržišnom natjecanju iznimno primjenjuju u području sporta i to u području državnih potpora kao propisa u širem smislu, za čiji je nadzor temeljem članka 108. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (Službeni list C 115 od 9. svibnja 2008) nadležna Europska komisija, a potom ZZTN-a kao propisa o tržišnom natjecanju, u odnosu na organizacijske aktivnosti u sportu kao što je kupovina i prodaja prava prijenosa sportskih događaja i prodaja ulazica.

Kod ovakvog stanja stvari ne mogu se uvažiti navodi tužitelja koji se u bitnome odnose na to da je tuženik u postupku prije donošenja osporavanog zaključka kao prethodno pitanje trebao utvrditi jesu li GNK Dinamo i NK Lokomotiva jedan ili je riječ o dva gospodarska subjekata i u smislu članka 32. stavka 1. točke a.) i b.) ZZTN-a taj podatak zatražiti od Hrvatskog nogometnog saveza kao nadležnog tijela. Naime, tuženik je kako to proizlazi iz stanja spisa predmeta u okviru svoje nadležnosti najprije ispitivao postoje li dostatne indicije za pokretanje postupka u smislu članka 39. ZZTN-a pa kako je utvrdio da se na navode inicijative ne mogu primijeniti propisi o zaštiti tržišnog natjecanja osnovano je smatrao da u takvoj situaciji nije niti bilo potrebe raspravljati o tome jesu li navedeni klubovi jedan ili dva poduzetnika što bi tuženik eventualno utvrđivao u situaciji da su navodi inicijative upućivali na primjenu odredbi ZZTN-a, odnosno povredu članka 8. ZZTN-a i od nadležnih tijela zatražio takav podatak. Pri tome valja napomenuti da je ovaj Sud u rješenju poslovni broj: Usoz-82/2012 od 28. ožujka 2012. izrazio shvaćanje u kojem dijelu djelatnosti je Hrvatski nogometni savez pravna osoba koja ima javne ovlasti.

Iz svega navedenog proizlazi da je tuženik pravilno obrazložio, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj Sud da se organizacija sportskih natjecanja, pravila natjecanja i suradnja među klubovima uređuje Zakonom o sportu („Narodne novine“ 71/06., 150/08., 124/10., 124/11., 86/12., 94/13.) i posebnim propisima pa budući je odredbom članka 84. Zakona o sportu, propisano da nadzor nad zakonitošću rada pravnih osoba iz sustava sporta i njihovih općih akta obavlja ministarstvo, to je tuženik Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa dostavio inicijativu tužitelja na nadležno postupanje.

U odnosu na troškove valja istaknuti da je odredbom članka 79. Zakona o upravnim sporovima propisano da svaka stranka snosi svoje troškove.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima riješiti kao u izreci.

U Zagrebu, 9. travnja 2015.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.

Za toobličje - ovlašteni službenik

Tanja Nemčić
Tanja Nemčić